

ὑποκρίμουν, μὲ παχουλούς βραχίονας καὶ ὀφθαλμούς ἐκπεπληγμένους.

Τότε ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἐβλεπε φθάνων καὶ τρίτον τέκνον του, ὅπερ ἀκόμη δὲν εἶχεν ἰδεῖ, τὸν υἱὸν του, ὡραῖον εὐτραφὲς παιδίον, περὶ τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ εἰς μακρὰς ἐπιστολάς τοσαῦτα τῷ ἐδιηγείτο καὶ ἐκ νέου παρετήρησε τὴν μητέρα, τὴν γυναῖκα του, τὴν μικρὰν ἀξιολάτρευτον γυναῖκα του, μεθ' ἧς εἶχε συζευχθῆ πρό ἑπτὰ ἡδὴ ἐτῶν.

Πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν! Πόσον ταχέως παρέρχεται ὁ χρόνος παρὰ τὴν ἀνίαν, παρὰ τὰς θλίψεις.

Ἰδοὺ τρία ἔτη ἐξορίας ἐκεῖ πέραν, τρία ἔτη σκληροῦ χωρισμοῦ, καὶ ἤδη, ὅτε ἡ Γαλλία εὐρίσκεται ἐνώπιόν του, νομίζει, ὅτι χθὲς ἀνεχώρησεν.

Ἀγαπητὴ Χριστίνα! Εὐρίσκεται βεβαίως εἰς Βρεσταν, ἀναμένουσα μετ' ἀγωνίας καθ' ἑκάστην ἐπὶ τῆς σκοπίας τοῦ λιμένος τὴν ἀφίξιν τοῦ Κεραυνοδόλου· σκεπτόμενος δὲ τοῦτο ὁ Ραοὺλ λυπεῖται, ὅτι φθάνουσι τοσοῦτον πρῶι.

Τὴν βλέπει κατὰ τὴν ὥραν ταύτην κοιμωμένην ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ θαλάμῳ τοῦ ἐπὶ τῆς «Πλατείας τῶν Ὀπλῶν» ξενοδοχείου, ἐνῷ διήλθον τοσοῦτον ἡδέας στιγμὰς, παρὰ τὴν ὁμίχλην καὶ τὴν βροχὴν τῆς σκοτεινῆς ἀτμοσφαιρᾶς, ἥτις περιβάλλει τὴν Βρετάνην.

Ἐνθυμεῖται τὰ τρία ἔτη, ἅτινα διήγαγε πλησίον τῆς εἰς Παρισίους, καὶ ἀκόμη πρότερον τὴν γέννησιν τοῦ ἔρωτός τοῦ ἐκεῖ πέραν, εἰς τὰς ὄχθας τῆς κυανόχρου θαλάσσης, ἐπὶ τῶν πεφυρακτωμένων ἄμμων, ὧν ἡ θερμότης, εἰς μικροὺς τρέμοντας κύκλους ἀνέρχεται πρὸς τὸν οὐρανόν.

Τοῦ γάμου τῶν προηγῆθη τὸ γλυκὺ καὶ σύνθηες μυθιστόρημα· ὑπὸ θερμὸν κλίμα ἐγένετο ἡ αἰφνυδία ἀφύπνισις δύο ἀνοίξεων.

Τὴν συνήνησε κατὰ πρῶτον ἐν Αἰγύπτῳ, εἰς Ἀλεξάνδρειαν, εἰς τινὰ χορὸν δοθέντα ἐπὶ τοῦ πλοίου ὑπὸ τοῦ Γάλλου ναυάρχου. Εἶχε φθάσει μετὰ τῶν πρώτων μετὰ τῆς μητρὸς καὶ ἀδελφῆς τῆς καὶ μολονότι οὐδένα ἐγνώριζεν, ἀνευ δειλίας, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ἀνυψωμένην ὡς ἡγεμονίς, διήλθεν ἐλαφρῶς βαδίζουσα διὰ μέσου τῶν ἐκατέρωθεν τεταγμένων ἀξιωματικῶν, ὅπως ὑποδέχωνται τοὺς προσκεκλημένους.

Οἱ ἀξιωματικοὶ δὲν ἐγνώριζον τίς ἦτο, ἐπειδὴ τὸ πλοῖον εἶχε φθάσει πρὸ μικροῦ καὶ ὁ πρόξενος εἶχε κάμει τὰς προσκλήσεις, ἐβλεπον ὅμως ὅτι ἦτο ὡραιστάτη, καλλονὴ· ὡρᾶς, ἐμπειούσης αἰσθῆσιν καὶ μελαγχολικὴ τὸ ὕφος, ὅπερ ἐκίνει τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἐδύθιζεν εἰς ρεμβασμούς καὶ σκέψεις.

Εὐκίνητον ἀνάστημα ἔχουσα καὶ βλέμμα ὑπερήφανον, ἀκοντιζόμενον ἐξ ὀφθαλμῶν κυανοφάων, ἐμειδία ἐλαφρῶς καὶ ὅμως θὰ ἐπίστευε τις, ὅτι οὐδέποτε ἐγέλα καὶ ὅτι ἔκρυπτε μυστικόν τι, ἀπλὴν τινὰ θλίψιν ὀνειροπόλου νεανίδος ἴσως, ἢ ψευθεσιῶν ἐλπίδων καὶ πόθων. Ἐν τούτοις

ἡσθάνετό τις τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν πλησιάσῃ, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς ὑπ' ἀνθέων καὶ κληματίδων κεκαλυμμένους ἀβύσσους, ἐκ τοῦ πυθμένος τῶν ὁποίων κρότοι μυστηριώδεις ἀκούονται.

Τί συνέβαινεν ἄρα γε ὑπὸ τὴν ἐκ δαντελλῶν κεκαλυμμένην ταύτην ἄβυσσον, εἰς τὸ βάθος τῶν μικρῶν ἐκείνων φλεβῶν, αἵτινες διεκλαδοῦντο κυανίζουσαι ὑπὸ τὸ λευκὸν δέρμα τῆς;

Ὁ Ραοὺλ τὴν ἐπλησίασεν ὡς καὶ οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ χαρακτῆρος ὢν μελαγχολικοῦ, ἡσθάνθη ἐαυτὸν ἐλκυόμενον πλειότερον παντὸς ἄλλου ὑπὸ τῆς θλίψεως καὶ τῆς ἀγριότητος τῆς νεανίδος.

Τὴν ἐπανάβλεπε κατόπιν εἰς τοὺς ἀρωματώδεις κήπους τοῦ Νουβάρ-Πασσᾶ, εἰς τὴν ὄχθην τῆς σκιερᾶς διώρυγος τοῦ Μαχμουδιέ, ὅπου—πρὸ τῶν Ἀγγλῶν—δισταυροῦντο ὅσα καὶ εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία ὀχήματα, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, εἰς ἄλλους χορούς, καθ' ἑκάστην τέλος. Τόσον δὲ συνήθισε νὰ τὴν βλέπῃ, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἡμέρα του διήλθεν ἄνωφελως, ἐὰν τὸ «Λευκὸν τοῦ ἀνιγμα» δὲν διήρχετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, προκαλοῦν τὸν χαριετισμὸν τοῦ δι' ἐλαφρὰς κινήσεως τῆς κεφαλῆς. Οὕτως ἐκλινεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς τὴν ἄβυσσον νομίζων ὅτι ὠθεῖτο μόνον ὑπὸ τῆς περιεργείας.

Ἀλλ' ἡ ἐκουσία φιλαρέσκεια τῆς νεανίδος πρὸς πάντας, ἐξομολόγησίς τις γενομένη εἰς αὐτὸν ἐσπέραν τινὰ ὑπὸ τινος συντρόφου του, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι ἡγάπατο παρ' αὐτῆς, καὶ ἡ θλίψις, ἣν ἐκ τούτου ἔδοκίμασε, τὸν ἔπεισαν περὶ τοῦ αἰσθηματός του· καὶ τότε ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς καὶ αὐτός, διέκρινεν ὅτι ὑπὸ τὰ κύματα τῶν δαντελλῶν ἡ νεανὶς ἐκείνη ὑπέκρυπτε βιαίαν ἐπιθυμίαν, νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ ἀγαπηθῇ, βράζουσας ἐν τῷ τῶν ὑπὸ τὸ λευκὸν δέρμα τῆς κυανῶν φλεβῶν, ὡς ἡ λάβα ὑπὸ τὰ ἐκ χιόνος κεκαλυμμένα ἡφαίστεια.

Ἐσπέραν τινὰ τέλος, εἰς Ράμλιον, ἀπεφάσισε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ.

Ὡ! πόσον γλυκεῖα ὑπῆρξεν ἡ συνδιάλεξις ἐν τῇ ὁάσει ταύτῃ, ἐν μέσῳ ρόδων, ὧν τὸ ἄρωμα ἀνῆρχετο εἰς τὸν κυανὸν οὐρανὸν ὡς θυμιάμα, ἡ συνδιάλεξις αὕτη, ἡ πάντοτε νέα καὶ πάντοτε συγκινητικὴ.

— Ἐγώ, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ σὰς εἶδα σὰς ἠγάπησα...

— Ἐγώ, ἐνόμιζον ὅτι οὔτε κἀν με παρετηρήσατε καὶ ὅταν μοῦ ὁμιλήσατε ἡσθάνθη ἐαυτὴν τὸσον εὐτυχὴ!..

— Χριστίνα μου!

— Ραοὺλ!

Καὶ ἔμενον ἀμφοτέροι σιωπηλοί, ἐν τῇ εὐγλώττῳ ἐκείνῃ σιγῇ, κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν, μὴ τολμῶντες νὰ ἀτενίσωσιν ἀλλήλους, καὶ ὑψούντες τὸ βλέμμα μακρὰν ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ ὑπερᾶνω τῶν ἀνθέων τοῦ κήπου πρὸς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων καὶ τῶν ρεμβασμῶν.

Μετ' ὀλίγον τὰ ὄνειρα καὶ ἡ εὐτυχία, ἣν διέβλεπον κατὰ τὰς βραχεῖας αὐτῶν ἐκστάσεις, ἐπραγματοποιήθησαν.

Ἐνυμφεῖθη τὴν Χριστίαν, μὴ ἔμπο-

δισθεὶς ἐκ τῆς πτωχείας τῆς, καὶ τὴν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Γαλλίαν, εἰς Παρισίους, ὅπου δύναται τις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου τῆς μεγαλοπόλεως νὰ ζῇ μεμονωμένος ἐν τῇ εὐτυχίᾳ του.

Ἡ Χριστίνα δὲ Σέβη ἀνῆκεν εἰς ἀρχαίαν Γαλλικὴν οἰκογένειαν ἀποκατασταθεῖσαι ἕνεκα προγραφῆς εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Αἰγύπτου, ὅπου καὶ κατέλαβε σημαντικὰς θέσεις, παρὰ τῇ αὐτῇ τοῦ Κεδίδη, χωρὶς ποτὲ νὰ κατέλθῃ τῆς κοινωνικῆς τῆς τάξεως δι' ἀνοικεῖον τινὸς συνοικεσίου.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη ἦτο πλουσιωτάτη, ἀλλὰ δυσμένεια τοῦ Ἰσμαὴλ Πασσᾶ ἐπρόξενησε τὸν ὀλεθρὸν τῆς, ἐπισυμβάντα αἰφνιδίως, ὡς αἱ ἐπαναστάσεις τοῦ τόπου τούτου, ὡς ὁ πνιγρὸς ἀνεμος Σιμούν.

Ὁ κύριος Δὲ Σέβη ἀπέθανεν ἐκ θλίψεως, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἐπάλαισε κατὰ τῆς τύχης, ἐγκαταλείπων γυναῖκα νέαν εἰσέτι καὶ δύο θυγατέρας σπανίας καλλονῆς, τὴν Χριστίαν καὶ τὴν Μαργαρίταν, ἀλλὰ δυστυχῶς οὔτε ὀβολόν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

N. Δ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίης συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἔσθῃ βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἐλπινίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἑπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἀγνωστὸς τῆς Βελλεβίλλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2,50 (2,70)

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μ.κ., τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστόρ. δραματικώτατον Σαβὲ-Δὲ-Μοντεπέν, ἀρτι ἐκδοθέν. Δραγ. 3 [3,30]

«Τὸ Τριακοσινάδραχμον» Ἑπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50 [60]

«Υγίεινή», Παύλου Μαντεγάτσα, μετάφρασις «Αἱ τιμαὶ γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedeo Achard Δεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Β'ου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα ἀβραεὺθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραγ. 2 [2,20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμος 2] Δρ. 4 [4,20]

«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζάλβης: Κορδοῦβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακταθεῖσα» μυθιστόρημα Δρ. 1,50 [1,70]

«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου Δεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δεπ. 60 [70]